

Hora Ielelor

Gabriel Cristea

Silueta ternă-a serii toropește geana fină
și sub zări împădurite se desparte de lumină;
Noaptea potopește lumea peste crestele pietroase;
Luna ban de-argint revarsă peste codri de poveste,
unde tainic Vântul-Aspru e-mpărat și stăpânește
- țiitor de Nemurire, tatăl Ielelor frumoase.

Sus, pe un platou de ierburi cu arome verzi-cimbrate,
licărind în neagra stâncă, ochiul șoimului se zbate;
Se petrec, sub nălucire, trupuri albe, sidefate;
În veșminte diafane par plutiri - un zbor de fluturi;
Se cuprind în horă mută Ielele dintru-nceputuri
și-n vâltori de dans și plete focuri se aprind în noapte.

Nimfele dansează goale și zănatece, pe vânturi;
Cercuri, cercuri nesfârșite smulg amețitoare gânduri
ce ajung la călătorul care-n noapte se trezește
pe poteci preanepătrunse și în tainice lăcașuri,
unde Timpul-Nesfârșitul se ascunde prin sălașuri;
Și-a seducției putere nici pe dânsul nu-l ferește.

Deodată, noaptea hâdă își înghite limba neagră
și în chicoteli suave hora-n taină se dezleagă;
Ochii mari de căprioare se-nvelesc cu-argintul lunii;
Vaporoasele lor straie, peste trupuri de feline,
par țesute de-arahnide cu priviri diamantine!
Mândrele se spală-n rouă și se-ascund de văzul lumii.

Zorii sângerii și leneși - ochiul roș al dimineții -
deschid porți la orizonturi sub lumina caldă-a vieții;
Soarele arzând vulcanic își înalță raze-n salbă
peste-albastrele deșisuri, printre scorburile sumbre;
Cerbul jun, străpuns de soare, se ascunde în penumbre,
și-obosit de amăgire, coarne-și scânteiază-n iarbă.